

Есе

„Как професионалното обучение ми помогна да открия своето призвание“

Боян Бойчев

За да отговоря на дадената тема, първо трябва да си отговоря на един друг въпрос - какво разбирам под думата призвание ?

Това е нещото, което ме кара да се занимавам с дадена професия, доставяща ми удоволствие, а защо не и мечтаната професия от детството ? Може би е така, призиванието е това, в което си най-добър; това, което правиш с удоволствие и наслада; тази дейност, с която си полезен не само на себе си, но и на други хора, защото няма нищо по-добро от това да работиш мечтаната работа, да си добър в нея, но и чрез нея да помагаш на останалите.

Като малък бях всеотдайно развита личност, колкото и нескромно да ви звучи. Първоначално ми харесваше да рисувам и започнах да ходя и на уроци по рисуване. След третия ми урок дори спечелих първо място на състезание по рисуване. В прогимназията обаче се сблъсках от по-близо с предмета история - бях доста любопитен и си задавах безброй много въпроси, свързани със световната и най-вече с българската история. Имах страхотна госпожа... начинът, по който разказваше уроците, беше невероятен за мен. Слушах с голям интерес и ако някой ме гледаше от страни, сигурно щеше да си помисли, че съм хипнотизиран, е отчасти си беше точно така - усещах жажда за знание, исках да си отговоря на много въпроси, а това, от друга страна, ми помогна да развия мисълта си. Научих се да се изразявам правилно. Четенето на книги обогати речника ми, научавах нови неща, но най-важното е, че колкото повече четях, толкова повече се засилваше любопитството ми, а според мен едно от най-важните неща за развитието на един човек е той да се интересува, да търси знание, а знанието идва с четенето.

Така, година след година, дойде моментът, в който постепенно започнах да пораствам и трябваше да си избира с какво искам да се занимавам. Тъй като по това време бях заобиколен от техника – компютри, таблети, телефони, плейстейшъни, моето най-голямо хоби беше да играя на игри. Започнах да мечтая някой ден да правя игри.

Така в един момент осъзнах, че искам да се занимавам в сферата на програмирането, тук се намесва и моят начален старт – „Професионална гимназия по механоелектротехника гр.Плевен“. Имах много други опции за записване в

гимназия, но знаех, че моето място е в професионалната гимназия, и не сбърках. Попаднах на страхотни учители, които се стараеха по всякакъв начин да ни научат на компютърната техника и технологии, каквато бе и моята специалност. Професионалната гимназия имаше доста добра база за провеждане и на практически курсове, което е едно от най-важните неща, защото аз съм привърженик на тезата, че практиката е по-добър учител от теорията. От професионалната гимназия имах възможността да посещавам практически курсове във фирми от ИТ сектора, което беше и най-интересната част за мен. И така 5 години минаха неусетно, това бяха едни от най-хубавите ми години, за моята крехка възраст научих много за моята професия, придобих знания в сферата на хардуерното и софтуерно инженерство и си създадох важни за мен приятелства.

Така професионалната гимназия ми даде старт в мечтана професия. Разбира се, ако човек иска да успее в областта на новите технологии, трябва да прекарва много време пред компютъра, да се интересува постоянно, да пише много кодове, защото без писане на код, нищо няма да се случи.

Живеем във времена, в които човек, ако има желанието и амбицията да се научи, винаги може. Не му трябва много, почти всичко, което ти е нужно, за да започнеш да програмираш, го има в интернет, нужно е само желание. Вече съм втора година студент със специалност Информатика, стажант съм във софтуерна фирма и работя това, което на мен ми харесва.

Като заключение бих казал, че професионалната гимназия и обучението, което получих там, допринесе много за моето развитие и ми помогна в намирането на моето призвание.